

תמורת מה קיבלה פנינה רוזנבלום 100 אלף דולר. דירה ומכונית. למרות שלא תיתן בייבי לבייבי

המזכירה האלקטרונית של הצירית סימה אליה, אחותו של שלמה אליה, בעל חברת הביטוח אליה, קלטה את ההודעה הבאה: "סימה, מזל טוב! ד"ש לאריק (איישטיין). החברה מהתנועה. סימה אליה הוא שם חברתו של אריק איינשטיין, שילדה לו ילד - אך זוהי אשה אחרת.

הסועדים בשולחנות הסמוכים הקשיבו במיסעדה תל-אביבית לאחת השיחות המרזות ביותר שהגיעה לאוזניו הם מימיהם. המשוחחים היו נערת-הזווהר הכלי-ישראלית פנינה רוזנבלום וגבר אמ-

ריקאי אלמוני, כבן 40. הסוירים לא שמעו מה הציעה הריקאי לפנינה, בנוכחות שני ידידים ישראליים, אך הם שמעו את תשובתה של פנינה, שהכריזה בקול רם: "100 אלף דולר, בית ומכונית". היא אמריקאית הסכים למחר זה, בתוספת משכורת חודשית. לאחר מכן אמר הריקאי: "הייתי רוצה לקבל ממך בייבי (תינוק)". השיר בה פנינה, בו במקום: "בייבי, ממני לא תקבל בייבי לעולם!" היא גם הודיעה כי במשך ארבע-חמש השנים הריקובות אינה מתכוננת ללדת ילדים.

בערביראיונות במוע-

דון היקב של הליכוד ריאיינה פנינה רוזנבלום את הסוכן סולוג מנחם שמרן, שהביע בתחילת הראיון תדהמה מכך שאנשים מעדיפים לבוא בלי לות-ישבת לערביראיונות, תחת להישאר בביתם במיטה. פנינה שאלה אותו אם יש משהו המעסיק בני-אדם יותר מאשר מין. שטרן ענה לה: "בורסה, ערביראיונות, טל-וויזיה". פנינה שאלה אם נכון הטענה שאינטלקטואלים גרועים במיטה. ענה לה שטרן: "בוה את יותר בקיאה ממני". פנינה, שהכינה את שאלותיה בכתב, שאלה איזה סוג של ויטמין בארץ עוזר יותר לתיפקוד המיני של הרי-

גבר, ושטרן ענה לה כי אלה הן שטויות, ושהמין מתחיל מהמוח. היא ענתה לו: "אני מסכימה איתך. גם אני חשבת תי כך". פנינה שאלה אותו, אם הגיע לתפקידו כתוצאה מ"תיאוריה או מפרקטיקה. והפליטה: "אני מאמינה במעשיים". היא הדגישה שלא אין הקיבוץ.

חנוך ג'ינוסר עלס-העיתונות מנגן באקורדיון. ג'ינוסר, הנוהג לעבור ערב-ערב במוע-דונים שונים בתל-אביב ולצלם אירועים יוצאי-דופן, בא, כהרגלו, לאחד המועדונים, שבו כל ההופעות הן על טהרת השירה העברית. הצלם יוצא-הקיבוץ, החובב מוסיקה זו, הניח בצד את מצלמתו, לקח את האקורדיון, המונח על הבימה, והצטרף בניינה להופעה.

בעיות-סכס, אך סימה את הריאיון הקצר בשאלה: "כש-לך, כסכסולוג, יש בעיות-מין. אתה פונה? לסכסולוג אחר?"

ניתוח של ליבתוח עבר כתב הארץ, אברהם שווייצר, שהזדקק לחמישה מעקפים. הוא מחלים במהירות.

הבדרן יעקב בודו, שבשנים האחרונות הפך שחי קן מבושק בתיאטרון האידישי בארץ, סיפר שהבחין בתופעה מעניינת בקומדיות שבהן הוא משתתף. הרוב תמיד צוחק בזמן, אך תמיד ישנו מיעוט הצוחק מהבדיחה כעבור דקה.

כשהתעמק בעניניו התברר לו שמדובר במישפחות מעורבות. רק אחד מבני-הזוג מבין אי-דיש, ואחרי כל בדיחה שהוא שומע, הוא מתרגם אותה לבן או לבת זוגו, שאינו דובר השפה.

כשכתב העיתונאי אי-דן שאול כתבת-קטילה על שרה'ה שרון, הוא לא תיאר לעצמו לאיזה הד תוכה הכתבה בקיבוץ אפיקים. משם הוא הועבר לפני שנים אחדות. לשאול, שבכתבתו עסק גם בתופעת הקיבוצניקים מדוש-ג'העונג מאסדות-יעקב אי-

מישאל בזק האם להניח לנכה להתאבד?

פסל בשם קן האריסון, שאותו מגלם השחקן ריצ'ארד דרייפוס בסרט של מי החיים האלה, לעזאזל, נפצע אנושות בתאונת-דרכים. אחרי שמתברר לו שגפיו שותוק לנצח, והוא ייאאלץ, לעולם, להתחבר למכונת-דיאלוזה, הוא דורש מחברתו שתחלל מלבקר אותו, ומרופאי בית-החולים הוא דורש להפסיק את הטיפול בו משום שהוא מעדיף למות. מנהל בית-החולים מתנגד לכך בטענה שתפקידו הוא אחד: להאריך את חיי החולה. האריסון, שאין לו קרובי-משפחה, פונה באמצעות עורך-דינו לבית-המשפט בתביעה שביית-החולים ישחררו אותו מאישפוז, כשהוא נתמך ברצונו למות, גם על-ידי חלק מהצוות הרפואי. בית-החולים מנסה לטעון שהאריסון מדוכא ממצבו, ולכן רצונו למות אינו נובע מהכרה צלולה, אך השופט, אחרי ששמע את דברי גיבור הסרט, שכל עולמו היה הפיסול, שעמשה נמנע ממנו, קובע שהאריסון פועל ב"מחשבו צלולה ומורה על שיחרורו מבית-החולים, דבר שפירושו הוא גזר דיונימות. אנשים שונים נשאלו במישאל-בזק של העולם הזה, כיצד הם היו נוהגים, אילו נאלצו להכריע בשאלה זו, והם ענו:

ארנן הרר, סופר: "הייתי נותן לו למות. אלה החיים שלה, לעזאזל!"

יצחק ליבני: "מה יותר בודד מאשר מותנו? מי נותר איתנו אז, וזלת עצמנו וברשרנו הענוג והשיבירי? כל האחרים הם כבר צללים וריים מתרחקים. לחברה אין אז זכות למנוע מהאדם את מותו. היא אינה קיימת עוד. ועם זאת, אני יכול לקבוע הכללות ולהציע נוסחות? כל אדם וכל מצב הם חדשים ואחרים, ואם אנו חייבים לקבוע עמדה, צריך לעשות זאת כל פעם מחדש. כי הרי החברה בתחלת קיימת, ויש לה חובה למנוע מות, כאשר מדובר באדם שאינו פועל בהכרה צלולה, בחולת-רוח, ילד, במי שתנון להשפעות חיצוניות, ומי שאינו בעל יכולת נפשית ושכלית לדעת מה המצב ולהחליט. יש חובה למנוע מות, כאשר אדם פועל מתוך צורכי הרס עצמי, או כאשר מותו עלול לגרום למותם של אחרים על-ידי תקדים או חיקוי, וכאשר נזק לאחרים. אך כאשר מדובר, כמו במקרה זה, באדם היודע היטב מה הוא עושה, ומותו טוב בעליל מחייו, זוהי זכותו.

אייל תורן, מחנאי צילום: "לא הייתי מנתק אותו מהדיאלוזה, ולא נותן לו למות. פעולה כזאת, עם כל הכבוד לזכות היחיד על גופו וחיייו, היא רצח במלוא מובן המילה."

גילה שאול, נקבנית: "איראפשר להחזיק אדם בניגוד לרצונו, גם בבית-החולים. הייתי נותנת לו ללכת."

יוסי שפרדינג, סטודנט למישפטים: "הייתי מתייחס לנסיבות המיקרה - גיל האדם, מצבו הבריאותי, סיכויי החיות, התועלת שהוא מפיק מחייו במצבו הספציפי, עמדת בני-המשפחה, שבסרט לא היו לו כלל, טיב שיקול-דעתו, האם רצונו נובע משיקול-דעת הגיוני, ובמיקרה הזה, כפי שבא לידי ביטוי בסרט, הייתי מכבד את רצונו. בניסיונות אחרת, כשאני נותן מישקל רב לטיעונו הצלול, לא הייתי מכבד את רצונו. אילו הייתי מטיל ספק בנקודה זו, כבר בשם הסרט של מי החיים האלה לעזאזל, בא לידי ביטוי טיעונו הצלול."

שלמה ברק, רופא: "הייתי דוחה את הדיון, בטענה שהפסל הוא במצב נפשי מעורער. תפקיד השופט, במיקרה זה, הוא להתייחס לטענה שאולי יש סיכוי שהאדם יתפקד מכוונתו להתאבד, ובעתיד לא יבחר בדרך זו, וזה בלבד מספיק כדי